

bige Undersøgelser kunne paa den offentlige Anklagers eller tiltaltes Indstilling anordnes af Rigsretten.“ „Naar Rigsretten bifalder en Indstilling om en foreløbig Undersøgelseshandlings Iværksættelse, bestemmer den, ved hvem den skal foretages.“ Den kan sætte hele Retsmaskineriet i Gang eller udnævne en dertil skikket Mand til at foretage disse Undersøgelser — og saa videre hele Vejen igennem.

De Herrer maa jo — derom er intet Menneske i Landet i Tvivl — have været ganske klare over, at de og de Mænd skulde tiltales for Rigsretten, og at de skulde tiltales paa de og de Punkter. Men saa begriber man ikke ude omkring i Landet, at de ikke have stillet dette Forslag, eftersom den nærmere Undersøgelse, Vidneførsel o. s. v. overhovedet ikke kan foretages af et Udvalg her i Folketinget, men kun af Rigsretten. Hvis der stilles Forslag om Rigsretstiltale, saa er den naturlige Behandlingsmaade her, at man, enten med nogen Debat eller uden Debat — mig det samme —, lader det gaa i Udvalg. Dette Udvalg kan saa indstille Forslaget til Forkastelse eller Vedtagelse eller ændre selve den foreslaede Form for Rigsretstiltalen.

Det ærede Medlem fra Holbæk synes ogsaa at befinde sig i den Vildfarelse, at samtidig med at der stilles Forslag til Rigsretstiltale, skal der i dette Forslag være opgivet, hvem der skal være offentlig Anklager. Det er en meget stor Misforstaaelse. Anklageren behøver slet ikke at være nævnt i selve Forslaget. I 1877 foreslog og vedtog man ham samtidig med selve Forslaget, og det kan man gøre, men man kan ogsaa lade være. Der er intet som helst i Vejen for, at den offentlige Anklager kan vælges ved et almindeligt Valg her i Folketinget, ganske uafhængigt af selve Vedtagelsen af Forslaget.

Se, saaledes er det virkelige Forhold i denne Sag, og jeg tror, at Befolkningen Landet over havde en naturlig Grund til at vente, at de, der have været ganske klare over, hvem der skulde for Rigsretten — og der er vel intet Menneske i denne Sal, der har faaet det Indtryk, at de Radikale nogen Sinde have næret Tvivl derom —, ikke vare komne her med et Omsvøbsforslag, som enten er et Udslag af, at de Herrer tvivle, eller af, at de have Brug for nogle taktiske Manøvrer, enten overfor et forestaaende Valg for at holde Sagen svævende, eller af Hensyn til visse Kærlighedsforbindelser med „de 27“,

en Trang, som jo kom til Orde allerede i den højtærede Konseilspræsidents Tale. Men overfor Befolkningen tror jeg, at denne Heltepositur vil afføde, at en eller anden ganske stille vil sige det forløsende Ord ligesom Barnet i Historien om Kejserens nye Klæder: Ja, men Herre Gud, de have jo slet ingen Uniform paa!

I det hele taget, naar man ser den Maade, hvorpaa de Radikale nu have taget fat, forekommer det mig, at man har et vist Indtryk af, at de Herrer ville gaa for et radikalt Ministerium, men at de i videst mulig Udstrækning have søgt at etablere sig som et rent Forretningsministerium. Midlertidig Valgkredsreform, almindelig Tale om Udrensning o. s. v., ja, hvad er det andet end det, som alle under Krisen sagde, at et Forretningsministerium maatte tage sig af? Det vilde være Synd, om der paa de Herrer Ligsten en Gang skulde komme til at staa — idet den højtærede Konseilspræsident i sin Tale syntes at lade skinne igennem, at fremfor alt gjaldt det for dem om at bevare Overbevisningen; det var muligt, at de ikke udrettede saa farligt meget, men de vilde bevare Overbevisningen — jeg vil ikke haabe, siger jeg, at der paa deres Ligsten kommer til at staa de Ord: De afskaffede Uniformerne og bevarede dermed Overbevisningen.

Jeg skulde nu slet ikke have rørt ved disse Uniformer, hvis ikke selve den Handling, der affødte deres Afskaffelse for dette Ministeriums Vedkommende — for, saa vittig jeg kan forstaa den kongelige Resolution, eller hvad det nu er, der behandler den Slags Ting, gælder det kun for dette Ministerium — paa rent markskrigerisk Maade baade i Indland og Udland er bleven raabt op til at være noget ganske uhyre. Man kan jo hver Dag i danske radikale Blade læse lange Artikler om den Heltedaad, der her er præsteret, og i udenlandske ligesaa. Jeg har her et Nummer af „Berliner Tageblatt“, der vel nok kan betegnes som et Verdensblad, med en meget fremtrædende Spidsartikel, i hvilken der gøres Rede for en Samtale med den danske Ministerpræsident. Den indeholder flere mærkelige Ting, men blandt andet fortæller den ogsaa, at det nuværende Ministeriums Afkald paa Ekscellencetitelen, Ordener og Rang — jeg ved nu for Resten ikke af, at de have givet Afkald paa deres Ordener endnu — for dette Ministerium var den naturligste Sag af Verden, og „et saadant Skridt burde egentlig ikke i et ægte demokratisk Samfund ophvirvle ret meget Støv.“